

Hoofdstuk 1

Het licht van koplampen glijdt over de gordijnen van de huiskamer. Buiten klinkt het geluid van een automotor, een bestuurder die even gas geeft. Het licht wipt op de gordijnen op en neer, als de auto de oprit neemt en in de richting van ons huis rijdt. Ik kijk op van mijn tijdschrift. Dat zullen mijn ouders zijn. Dat werd ook weleens tijd. Ik werp een blik op de klok aan de muur boven de eettafel. Het is al bijna tien uur! Ze hebben het wel uitgehouden op school. De motor wordt uitgezet en de koplampen doven. Dan blijft het stil.

Verbaasd kom ik wat overeind van de bank waarop ik languit heb liggen lezen. Waarom hoor ik geen dichtklappende portieren? Waarom komen ze de auto niet uit? Een vervelend voorgevoel bekruipt me. Ze willen zeker nog even napraten zonder dat ik erbij ben. Over wat ze net met mijn mentor hebben besproken. Dat gesprek is vast niet over cijfers gegaan, want daar mankeert niets aan. Nou ja, volgens mijn mentor dan. Zelf vind ik eigenlijk dat er hier en daar nog best wat puntjes bij kunnen. Die acht voor bio, bijvoorbeeld. Dat moet gemakkelijk een negen kunnen worden. Zeker als Petra ook een negen weet neer te zetten. Ik bijt op mijn lip. Petra ... dat kind is echt zo'n streber! Ze dreigt me steeds voorbij te streven als beste van de klas. Maar dat zal haar niet lukken! De volgende toets zal ik haar eens laten zien wie er beter is in bio!

Dan klinkt er buiten het doffe geluid van dichtslaande portieren. Hè hè, eindelijk.

‘En, lekker over mij geroddeld?’ begroet ik mama, als ze de kamer binnenkomt.

Ze glimlacht. ‘Zeker! Leuke man trouwens.’

‘Wie? Meneer Peters? Nou, dan hebt u een hele andere smaak wat betreft mannen dan ik!’

Papa grinnikt en ploft in zijn luie stoel. ‘Hij heeft in ieder geval wel goed oog voor zijn leerlingen, heb ik gemerkt.’

Ik kom nog verder overeind uit mijn luie houding en klap het tijdschrift dicht. ‘O ja?’

Mama zakt naast me op de bank. ‘Yara, meneer Peters was vol lof over je cijfers en je inzet ...’

Ik hoor een heel grote ‘maar’ aankomen, maar ik zeg niets.

‘Wat hij ook positief vindt, is dat je al zo’n helder beeld hebt over je vervolgstudie. De studie aardwetenschappen past prima bij jou, zei hij’, vult papa aan. ‘Toch zou hij het een goed idee vinden als je je ook nog wat breder zou oriënteren.’ Mijn nagels drukken in mijn handpalmen. Ik klem mijn kaken op elkaar en voel een hete golf naar mijn wangen stijgen. ‘Dat heb ik allang gedaan, pap!’

Mama legt haar hand op mijn knie. Dat is meestal niet zo’n best teken. Vaak komt er dan een opmerking waarvan ze al vermoedt dat ik die niet leuk zal gaan vinden.

‘Lieverd, waar meneer Peters zich wel zorgen om maakt, is je eh ... hoe zal ik het zeggen?’

Ze kijkt even naar vader. Die knikt haar bemoedigend toe. Ha, papa laat mama dus de kastanjes uit het vuur halen. Zoals gewoonlijk.

Mama schraapt haar keel. ‘Hij vond dat eh ... je sociale vaardigheden niet echt eh ... dat je daar echt wat aan moet gaan werken.’

Dit had ik eigenlijk al verwacht. Want tijdens het laatste mentorgesprek heeft meneer Peters daar ook al op aangedrongen.

‘Laat me raden. Peters vindt me egocentrisch, sociaal on-aangepast, eigenwijs en eigenzinnig.’

Papa grinnikt. ‘Zoiets ja, hoewel hij er wel andere woorden voor gebruikte.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘En als dat waar zou zijn, wat dan nog? Ik ben de intelligentste leerling in de klas. Misschien wel van heel de school. Dat is mijn sterke kant. En ja, ik heb ook nog een iets minder ontwikkelde kant, mag het? Een mens kan nu eenmaal niet overal de beste in zijn, toch?’ Mama geeft me even een kneepje in mijn been. ‘Lieverd, niet boos worden. We vallen je niet aan, hoor.’

‘Ik word helemaal niet boos!’ antwoord ik met een net iets te harde stem.

‘Yara, je noemde je sociale vaardigheden zojuist een “iets minder ontwikkelde kant” van jezelf. Dat vind ik wel een mooie omschrijving. Mama en ik hebben het daar zojuist ook even over gehad. We zijn van mening dat het geen kwaad kan als je de komende tijd iets van je energie gaat besteden aan het verder ontwikkelen van juist die vaardigheden, in plaats van altijd maar bezig te zijn met kennis te vergaren.’

Ik grinnik, maar het is geen leuke lach. ‘Wauw, dat was een mooie volzin, pa! Daar heeft u vast wel even op geoefend!’

Ik zie papa's gezicht donker worden. 'Yara ... let op je woorden!'

'Sorry, pap ... maar echt, waar bemoeit Peters zich mee? Laat mij lekker zijn wie ik ben en hoe ik ben. Zo ben ik geschapen, zo zitten mijn genen in elkaar. Daar ben ik prima tevreden mee.'